

Uchwała z dnia 19 listopada 2008 r., III CZP 105/08

Sędzia SN Barbara Myszka (przewodniczący)

Sędzia SN Jan Górowski

Sędzia SA Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie ze skargi wierzyciela Janusza E. na postanowienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie z dnia 18 sierpnia 2007 r. w sprawie (...) przy uczestnictwie Zenona B. i małżonki dłużnika Danuty B. po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 19 listopada 2008 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 10 czerwca 2008 r.:

"Czy w razie skutecznego zajęcia nieruchomości stanowiącej według wpisu w księdze wieczystej majątek odrębny małżonka dłużnika, przeciwko któremu nadana została klauzula wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c. komornik może umorzyć egzekucję z tej nieruchomości ze względu na to, że zgodnie z treścią tytułu wykonawczego odpowiedzialność małżonka dłużnika ograniczona jest do majątku wspólnego czy też po zajęciu dopuszczalność egzekucji z tej nieruchomości może być rozstrzygnięta tylko w drodze powództwa małżonka dłużnika o zwolnienie od egzekucji (art. 841 k.p.c.)?"

podjął uchwałę:

Małżonkowi dłużnika, przeciwko któremu – na podstawie art. 787 § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. Nr 45, poz. 234) – została nadana klauzula wykonalności z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową, nie przysługuje powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji (art. 841 § 1 k.p.c.).

Uzasadnienie

(...) W sprawie, w której przedstawiono zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia, na skutek polecenia Sądu Rejonowego w Szczecinie, zawartego w wydanym na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. postanowieniu z dnia 30 lipca 2007 r., komornik sądowy postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2007 r. umorzył egzekucję z nieruchomości. Na skutek skargi wierzyciela postanowieniem z dnia 19 listopada 2007 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie uchylił postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji.

Ustalił, że na wniosek wierzyciela komornik wszczął egzekucję z nieruchomości lokalowej nr 9 położonej w S. przy ul. C. nr 8a, dla której Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nieruchomość ta została zajęta, a ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji ujawniono w księdze wieczystej, prowadzonej dla tej nieruchomości, w dniu 13 marca 2007 r. na wniosek z dnia 21 grudnia 2005 r. Postanowieniem z dnia 26 maja 2007 r. Sąd Rejonowy utrzymał w mocy wpis ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości. Wierzyciel do wniosku załączył tytuł wykonawczy wystawiony przeciwko Zenonowi B. oraz małżonce dłużnika Danucie B. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową. Lokal mieszkalny nr 9 przy ul. C. nr 8a Dorota B. nabyła na podstawie umowy z dnia 13 sierpnia 2004 r. zawartej w formie aktu notarialnego. W umowie tej Danuta B. oświadczyła, że pozostaje w związku małżeńskim i w małżeństwie obowiązuje ustrój rozdzielności majątkowej małżeńskiej na mocy umowy z dnia 19 listopada 1992 r. zawartej przed notariuszem Zofią D.

Sąd Rejonowy ocenił, że egzekucję z nieruchomości lokalowej należy kontynuować. W sprawie ma zastosowanie art. 47 § 2 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 stycznia 2005 r., przed zmianą tego przepisu wprowadzoną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodziny i opiekuńczy oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1691). Skoro przy rozpoznawaniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przyjęto, że umowa znosząca wspólność ustawową jest bezskuteczna w stosunku do tego wierzyciela, to w postępowaniu egzekucyjnym małżonek dłużnika nie może skutecznie powoływać się na tę umowę i żądać umorzenia egzekucji, wskazując, że zajęta nieruchomość stanowi majątek odrębny (osobisty). Małżonek dłużnika może podjąć skuteczną obronę przeciwko prowadzonej egzekucji z nieruchomości jedynie w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego.

Zażalenie na to postanowienie wniosła małżonka dłużnika, zarzucając błędną interpretację art. 825 pkt 3 k.p.c. przez przyjęcie, że organ egzekucyjny nie może orzekać o umorzeniu egzekucji, jeżeli prowadzenie egzekucji pozostaje z innych powodów w oczywistej sprzeczności z treścią tytułu wykonawczego.

Przy rozpoznawaniu zażalenia Sąd Okręgowy w Szczecinie powziął poważne wątpliwości, ujęte w przedstawionym Sądowi Najwyższemu pytaniu prawnym. (...)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pytaniu prawnym sądu drugiej instancji, mającym postać alternatywny, zawarta jest logiczna sprzeczność, gdyż pierwsza jego część dotyczy rodzaju rozstrzygnięcia komornika – w postaci umorzenia postępowania egzekucyjnego – druga zaś rodzaju akcji sądowej (powództwa przeciwegzekucyjnego), jaką może podjąć małżonek dłużnika w razie zajęcia nieruchomości stanowiącej, według wpisu w księdze wieczystej, majątek odrębny (obecnie osobisty) małżonka dłużnika. Prawdłowo zadane pytanie w formie alternatywy powinno dotyczyć albo rodzaju środków obrony, które może podjąć małżonek dłużnika, albo rodzaju rozstrzygnięć, które w takim wypadku może podjąć organ egzekucyjny albo sąd. Należy przy tym zwrócić uwagę, że w przedstawionym zagadnieniu Sąd Okręgowy nie wskazał podstawy prawnej, na podstawie której komornik może umorzyć postępowanie egzekucyjne.

Mając na względzie te zastrzeżenia, Sąd Najwyższy przyjął, że istota przedstawionego zagadnienia prawnego dotyczy środków obrony małżonka dłużnika w sytuacji, w której egzekucja została skierowana – według zarzutu tego małżonka – do jego majątku osobistego (poprzednio odrębnego) w postaci nieruchomości na podstawie tytułu egzekucyjnego zapatrzonemu w klauzulę wykonalności wydaną przeciwko małżonkowi dłużnika z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową.

W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 1968 r., III CZP 89/67 (OSNCP 1969, nr 1, poz. 2) zwrócono uwagę na obowiązywanie zasady jednotorowości postępowania do dochodzenia (obrony) przysługujących stronom praw. Zważywszy na tę zasadę, uznanie, że w razie zajęcia przez komornika w egzekucji przedmiotu należącego do jego majątku osobistego małżonkowi dłużnika przysługuje prawo wytoczenia powództwa ekscydencyjnego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c., eliminowałoby możliwość skutecznego korzystania z innych środków obrony praw małżonka dłużnika przewidzianych w przepisach egzekucyjnych; i

odwrotnie, uznanie, że małżonek dłużnika nie może wnieść w takim wypadku powództwa ekscydencyjnego oznacza, iż aktualizują się środki obrony przewidziane w przepisach regulujących postępowanie egzekucyjne (wniosek o umorzenie egzekucji i skarga na czynności komornika), zmierzające do umorzenia postępowania przez organ egzekucyjny na podstawie art. 825 pkt 3 k.p.c.

Istotną okolicznością jest to, że klauzulę wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika nadano postanowieniem na podstawie art. 787 § 1 k.p.c. w brzmieniu wynikającym z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. Nr 45, poz. 234), tj. przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Zgodnie z przepisami przejściowymi zawartymi w tej ustawie, przepisy dotychczasowe stosuje się do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności majątkiem wspólnym za zobowiązanie jednego małżonka powstałe przed wejściem ustawy w życie (art. 5 ust. 5 pkt 2), a jeżeli roszczenie powstało przed wejściem w życie ustawy, egzekucję prowadzi się według przepisów dotychczasowych (art. 5 ust. 6). W konsekwencji rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia uwzględnia stan prawny wynikający z brzmienia przepisów regulujących postępowanie egzekucyjne oraz postępowanie klauzulowe przed wejściem w życie znowelizowanych przepisów, zawartych w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, podobnie jak w piśmiennictwie, prezentowane są dwa przeciwne poglądy dotyczące możliwości wytaczania przez małżonka dłużnika powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c., w razie skierowania egzekucji do majątku stanowiącego jego majątek osobisty (odrębny). Według jednego, małżonek dłużnika ma w takim wypadku status osoby trzeciej, zatem w razie skierowania egzekucji do majątku osobistego może on wnieść powództwo o zwolnienie zajętej rzeczy spod egzekucji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1968 r., II PZ 1/68, OSPiKA 1968, nr 11, poz. 241, z dnia 11 czerwca 1969 r., II CZ 61/69, OSNCP 1970, nr 4, poz. 65, z dnia 7 stycznia 1969 r., II CZ 208/68, OSNCP 1969, nr 9, poz. 164, z dnia 2 grudnia 1970 r., II CZ 122/70, OSNCP 1971, nr 6, poz. 112 i z dnia 3 lipca 1970 r., I PZ 31/70, nie publ.). Za tym stanowiskiem przemawia to, że określenie, czy konkretny przedmiot należy do majątku wspólnego, jest zagadnieniem

materialnoprawnym, które powinno być rozstrzygane w drodze powództwa ekscydencyjnego.

Według drugiego stanowiska, małżonek dłużnika, przeciwko któremu została nadana klauzula wykonalności z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku wspólnego, nie może bronić się powództwem opartym na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2001 r., II CKN 498/00, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2003 r., IV CK 327/02, "Monitor Prawniczy" 2004, nr 3, s. 106). Ponadto w uchwale z dnia z dnia 17 października 1995 r., III CZP 143/95 (OSNC 1996, nr 2, poz. 24) Sąd Najwyższy uznał, że nie jest osobą trzecią w rozumieniu przepisu art. 841 § 1 k.p.c. osoba, przeciwko której – jako dłużnikowi – skierowano egzekucję.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie przychylił się do drugiego stanowiska, uznając, że małżonkowi dłużnika, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 § 1 k.p.c. w brzmieniu wynikającym z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. Nr 45, poz. 234) nie przysługuje prawo wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. w razie skierowania egzekucji do składników jego majątku osobistego (odrębnego), z chwilą bowiem nadania przeciwko małżonkowi dłużnika klauzuli wykonalności staje się on – według treści tytułu wykonawczego (art. 776 k.p.c.) – dłużnikiem egzekwowanym i uzyskuje status strony postępowania egzekucyjnego.

Należy podzielić argumentację, że osobą trzecią, w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c., jest inna osoba niż wymieniona w treści tytułu wykonawczego. Taka wykładnia znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści art. 891¹ k.p.c., dotyczącego egzekucji z rachunku wspólnego dłużnika i jego małżonka na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi pozostającemu w związku małżeńskim. W takim wypadku – jak stanowi § 2 tego przepisu – nie jest wyłączone możliwość obrony małżonka dłużnika w drodze powództwa o zwolnienie od egzekucji. Artykuł 891¹ § 1 k.p.c. wyraźnie jednak określa, że chodzi o sytuację, w której tytuł wykonawczy jest wystawiony tylko przeciwko dłużnikowi, a nie także przeciwko jego małżonkowi z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową. Małżonek dłużnika, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności, może korzystać z tych samych środków co dłużnik egzekwowany, tj. skargi na czynności komornika, wniosku o umorzenie

postępowania egzekucyjnego (art. 825 k.p.c.) oraz powództwa opozycyjnego (art. 840 k.p.c.).

Zgodnie z art. 803 k.p.c., tytuł wykonawczy stanowi podstawę prowadzenia egzekucji całego objętego nim roszczenia i ze wszystkich części majątku dłużnika, chyba że z treści tytułu wynika co innego. Ta regulacja harmonizuje z art. 783 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., według którego klauzula wykonalności powinna zawierać stwierdzenie, że tytuł uprawnia do egzekucji, a w razie potrzeby oznaczać jej zakres. Klauzula wykonalności nadana na podstawie art. 787 k.p.c. określa ograniczony zakres majątku małżonka dłużnika, z którego możliwa jest egzekucja. Prowadzenie egzekucji z majątku dłużnika innego niż wynika z treści klauzuli wykonalności jest naruszeniem art. 803 k.p.c. W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 1968 r., III CZP 89/67 (OSNCP 1969, nr 1, poz. 2) zwrócono uwagę, że powództwo ekscydencyjne przewidziane w art. 841 § 1 k.p.c. miało odzwierciedlenie w art. 574 § 1 d.k.p.c.; wyliczenie zawarte w tym przepisie wskazywało, że chodzi wyłącznie o wypadki, w których dopuszczalne czynności egzekucyjne naruszyły prawo materialne. Stanowisko to Sąd Najwyższy uznał za aktualne także na tle art. 841 § 1 k.p.c., a dzieląc je należy przyjąć, że osoba trzecia to osoba, której naruszenie praw do przedmiotu zajętego w egzekucji jest niezależne od formalnej poprawności czynności egzekucyjnych. Nie obejmuje więc osoby, której naruszenie praw do przedmiotu, do którego skierowano egzekucję, jest jedynie konsekwencją naruszenia norm regulujących postępowanie egzekucyjne, w takim bowiem wypadku – ze względu na zasadę jednotorowości środków ochrony (obrony) – pierwszeństwo należy dać środkom obrony przed wadliwie prowadzoną egzekucją. Taka sytuacja zachodzi w stosunku do małżonka dłużnika, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności w razie skierowania egzekucji do przedmiotu wchodzącego w skład jego majątku osobistego (odrębnego). Naruszenie praw tego małżonka dłużnika posiadanych do przedmiotów wchodzących do jego majątku osobistego (odrębnego) jest konsekwencją naruszenia norm procesowych określających zakres egzekucji, tj. art. 803 w związku z art. 776 i art. 783 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Podobna sytuacja do wynikającej z art. 787 § 1 k.p.c. jest przedmiotem regulacji zawartej w art. 837 k.p.c., który dotyczy możliwości powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności dłużnika tylko wówczas, gdy ograniczenie to zostało zastrzeżone w tytule wykonawczym. Mimo że przepis ten nie określa

sposobu realizacji tego uprawnienia, nie budzi jednak wątpliwości, że w takim wypadku dłużnik nie jest uprawniony do wytoczenia powództwa na podstawie art. 841 § 1 k.p.c., lecz do wniesienia skargi na czynności komornika albo złożenia wniosku o umorzenie egzekucji, dłużnik bowiem nie może być uznany za osobę trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c.

Małżonkowi dłużnika, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową, nie przysługuje prawo wniesienia powództwa na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. bez względu na to, do jakiego składnika majątkowego wierzyciel skierował egzekucję. Prawo do wniesienia takiego powództwa nie powstaje w szczególności wówczas, gdy egzekucję skierowano do nieruchomości stanowiącej, według wpisu w księdze wieczystej, wyłączną własność małżonka dłużnika, art. 841 § 1 k.p.c. bowiem nie zawiera żadnych dodatkowych lub odrębnych przesłanek wniesienia tego powództwa ze względu na to, że egzekucję skierowano do nieruchomości.

Również przepisy regulujące postępowanie egzekucyjne z nieruchomości nie zawierają w tym zakresie odrębnych regulacji. W art. 953 § 1 pkt 6 k.p.c. – określającym elementy obwieszczenia o licytacji nieruchomości – użyto pojęcia "praw osób trzecich" oraz złożenia przez te osoby przed rozpoczęciem przetargu dowodu wniesienia powództwa o zwolnieniu nieruchomości od egzekucji. Nie ma podstaw do tego, aby przyjmować definicję pojęcia "osoby trzeciej" z art. 953 § 1 pkt 6 k.p.c. inną niż w przypadku art. 841 § 1 k.p.c. Bez znaczenia dla możliwości wniesienia przez małżonka dłużnika powództwa przewidzianego w art. 841 § 1 k.p.c. jest także to, że w postępowaniu egzekucyjnym skierowanym do nieruchomości doszło do zajęcia tej nieruchomości wskutek uprawomocnienia się wpisu ostrzeżenia sądu wieczystoksięgowego o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z nieruchomości. Skuteczne zajęcie nieruchomości należącej – według wpisu w księdze wieczystej – do majątku osobistego (odrębnego) małżonka dłużnika, nie nadaje małżonkowi dłużnika statusu osoby trzeciej w rozumieniu wymienionego przepisu.

Zajęcie nieruchomości nie pozbawia małżonka dłużnika możliwości obrony swych praw. Przesądzenie, że małżonkowi dłużnika, przeciwko któremu – na podstawie art. 787 § 1 k.p.c. w brzmieniu wynikającym z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. – nadano klauzulę wykonalności z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku wspólnego, nie przysługuje prawo wniesienia

powództwa na podstawie art. 841 § 1 k.p.c., oznacza, że przysługują mu środki obrony przeciwko prowadzeniu egzekucji ze składników jego majątku osobistego (odrębnego) przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego takie jak dłużnikowi.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 czerwca 2006 r., III CZP 29/06 (OSNC 2007, nr 3, poz. 45) Sąd Najwyższy wyraźnie zwrócił uwagę na konieczność rozróżnienia pomiędzy czynnością egzekucyjną polegającą na skierowaniu egzekucji do określonego składnika majątkowego, co następuje przez jego zajęcie, a możliwością prowadzenia egzekucji z tego składnika majątkowego. Uznanie, że czynność egzekucyjna polegająca na zajęciu określonego składnika majątkowego jest niewadliwa pod względem formalnym, nie musi oznaczać, iż do tego przedmiotu egzekucja może się toczyć. Specyfika zajęcia nieruchomości polega m.in. na tym, że we wstępnej fazie postępowania komornik nie bada stosunków własnościowych; czynność zajęcia dokonana przez komornika jest zależna od rozstrzygnięcia sądu wieczystoksięgowego. Okoliczność, czy zajęta nieruchomość wchodzi do majątku wspólnego, nie jest jednak przedmiotem badania podczas rozpoznawania przez sąd wieczystoksięgowy wniosku o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości. Ograniczone są również skutki prawne wpisu w księdze wieczystej ostrzeżenia o toczącej się egzekucji z nieruchomości. Wpis ostrzeżenia o toczącej się egzekucji z nieruchomości jest jedynie instrumentem służącym sprawnemu przebiegowi postępowania egzekucyjnego i nie przesądza, czy egzekucja z nieruchomości może się toczyć. Wpis w księdze wieczystej ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji ma to znaczenie, że z chwilą jego dokonania, w stosunku do dłużnika, któremu nie doręczono wezwania określonego w art. 923 k.p.c., i w stosunku do osób trzecich, nieruchomość jest zajęta (art. 925 § 1 k.p.c.). Skutkiem zajęcia nieruchomości jest bezskuteczność rozporządzenia nią po jej zajęciu (art. 930 § 1 k.p.c.). Innym skutkiem zajęcia jest wynikający z art. 927 k.p.c. zakaz prowadzenia odrębnej egzekucji do już zajętej nieruchomości (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2003 r., III CZP 31/03, OSP 2004, nr 7-8, poz. 94).

Badanie przez komornika dokumentu wykazującego prawo własności dłużnika do zajętej nieruchomości odbywa się, zgodnie z art. 943 k.p.c., dopiero na etapie złożenia przez wierzyciela wniosku o opis i oszacowanie. Według art. 943 § 1 i 2 k.p.c., wierzyciel przy wniosku o dokonanie opisu i oszacowania powinien złożyć wyciąg, a w razie potrzeby odpis z księgi wieczystej albo zaświadczenie sądu

wystawione na podstawie zbioru dokumentów prowadzonego dla nieruchomości, zawierające wskazanie jej właściciela, a jeżeli nieruchomość nie ma księgi wieczystej, inny dokument stwierdzający własność dłużnika. Dokumentów tych, gdy nieruchomość nie ma urządzonej księgi wieczystej, zgodnie z art. 943 § 3 k.p.c., może żądać od właściwych organów także komornik. Z regulacji tej wynika, że obowiązek wykazania na tym etapie postępowania egzekucyjnego, iż egzekucja może toczyć się do zajętej wcześniej nieruchomości, nie obciąża dłużnika, co jest dodatkowym argumentem przemawiającym przeciwko możliwości wytaczania przez małżonka dłużnika powództwa na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. W takim wypadku ciężar dowodu, że w stosunku do zajętej nieruchomości nie powinna toczyć się egzekucja, przechodziłby na małżonka dłużnika i to z surowymi rygorami, dotyczącymi prekluzji procesowej, wynikającymi z art. 843 § 3 k.p.c. Badanie przez organ egzekucyjny, czy zajęta nieruchomość stanowi własność dłużnika poprzedza kolejną fazę postępowania, o której mowa w art. 945 k.p.c., tj. przystąpienie do opisu i oszacowania. Gdy na podstawie tytułu wykonawczego wystawionemu przeciwko małżonkowi dłużnika z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku wspólnego skierowano egzekucję do nieruchomości stanowiącej – według wpisu w księdze wieczystej – własność małżonka dłużnika, wierzyciel w ramach obowiązku przewidzianego w art. 943 k.p.c., powinien wykazać, że zajęta nieruchomość wchodzi w skład majątku wspólnego. Oceny dokonuje organ egzekucyjny uwzględniając treść wpisu w księdze wieczystej albo na podstawie innych dokumentów wymienionych w art. 943 k.p.c., przy uwzględnieniu ewentualnych orzeczeń sądowych mających wpływ na ocenę skuteczności wobec wierzyciela umowy majątkowej małżeńskiej zawartej pomiędzy dłużnikiem i jego małżonkiem. Decyzja organu egzekucyjnego dotycząca kontynuowania lub umorzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do nieruchomości zajętej w egzekucji umożliwi uruchomienie sądowej kontroli stanowiska organu egzekucyjnego. Stronami tego sporu są wszystkie zainteresowane rozstrzygnięciem osoby, tj. dłużnik, małżonek dłużnika oraz wierzyciel.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy, rozstrzygnął przedstawione zagadnienie prawne, jak w uchwale (art. 390 § 1 k.p.c.).